

ме добръ какъ са отнасятъ думы-тъ помежду си. Защо ни е нужно това?

III. 1. Кой намыслилъ? Какво намыслила? *Нѣщо* къмъ коѣ думѣ са отнася?

2. Кой скочилъ? Дѣ скочила? Можемъ ли да видимъ тѣсто-то—и да мыслимъ за него? Дѣто ще каже, тѣсто-то е прѣдмѣтъ. Ами този прѣдмѣтъ залавя ли едно мѣсто? Такъвъ прѣдмѣтъ, кой-то залавя едно мѣсто, кой-то има части има тегло (вѣсъ), нарича са *вещественъ* прѣдмѣтъ, или *тѣло*.

IV. 1. Кой направилъ? Какво направилъ? Отъ какво направилъ? Добръ ли, честно ли направила ли-сица-та, като дала на вълка съвѣтъ да си направи кѣщѣ-тѣ отъ ледъ? Честно ли правъ този челоуѣкъ, кой-то дава на други-тъ лошѣвы и врьдны съвѣты? Какъ са нарича такъвъ челоуѣкъ, кой-то излѣгва други-тъ? —Лѣжець, измамщикъ. Ами този, дѣто не може да разбира еднѣ очевиднѣ лѣжж? —Глунецъ. Добръ ли е да лѣжимъ други-тъ?

В ѳ л к а.

По рѣста си вълка не е по-голѣмъ отъ едры-тъ домашны кучета, а по вида си прилича на овчарско куче. Ушы-тъ и ушапка-та му сѣ правы; космы-тъ му сѣ сивоуѣты. Защо-то косъма му не е твърдѣ желтъ, за това кожа-та му не са цѣни твърдѣ отъ коѣухари-тъ.

Вълка е до толкова силенъ, щото може да бѣга съ грабнѣ-тѣ овцѣ твърдѣ леко; той е голѣмъ гладникъ и не малѣа ни едно животно. Кога е гладенъ, напада на мечкы и на хора.